

Jättimäinen mies, joka oli melkein kaksi kertaa Dorrenin pituinen ja jonka haukset olivat selvästi paksumpia kuin tämän reidet, rynnisti heitä kohti. He kaikki hajaantuivat eri suuntiin jätin tieltä. Epäonnekseen Elar kompastui kiveen ja kaatui selälleen. Jättiläinen jarrutti massiivisen kehonsa pysähdyksiin ja kääntyi häntä kohti. Samassa Hämäränhantä loikkasi jätin ja isäntänsä väliin ja nousi takajaloilleen. Se potkaisi jättiäistä etukavioillaan rintaan. Hirviömies kompuroi taaksepäin, mutta säilytti tasapainonsa. "Hei kaverit! Näihin juhliin tuli juuri lisää vieraita!", Marach huudahti. Muut päyilivät ympärilleen ja huomasivat, että puiden seassa vilahteli useita ihmismäisiä hahmoja. "Liberta fulmeri!", Meia huudahti. Hänen sauvastaan loitimansa salama iskeytyi puuhun ja johtui sen taakse väijyksiin syöksähtäneeseen olentoon. Hahmo lysähti lamaantuneena maahan. Se oli ihmisen kaltainen muuten, mutta sillä oli epänormaalin kyyry ryhti, luonnottoman pitkät kädet sekä torahampaat. Muita samankaltaisia olentoja hiiviskeli metsässä heidän ympärillään. Niillä oli kaikilla pitkä takkuinen tukka ja vääristyneitä tai luonnottomia fyysisiä piirteitä. Osalla oli pitkä häntä, jonka päässä oli karvatupsu. Olennot olivat enimmäkseen aseistautuneet tikarein. Eräs naispuolinen olio syöksähti aukealle. Se huokui itsevarmuutta, joka viittasi sen olevan jonkin sortin johtaja. Sillä oli neljä kättä ja niissä jokaisessa oli lyhyt, leveäteräinen miekka. Amana ja Teor pysäyttivät vihollisia ilmiömaisilla ampumataidoillaan. Ihmisoliot kaatuivat räkäisyn saattelemina, nuolen tömähtäessä vatsaan tai rintaan. Eräs kaatui kuoliaaksi ehtimättä päästää ääntäkään, nuolen lävistäessä sen kaulan. Elar, Boris ja Marach piirittivät varovaisin liikkein jättiä, joka mittaili katseita Hämäränhännän kanssa. Hevonen oli todellakin osoittanut olevansa taistelevaan kykenevä neuvokas valioyksilö, eikä vain joku säikky ratsu. Se nousi taas takajaloilleen yrittäen potkaista jättiäistä, mutta tämä väistikin, liikahtaen yllättäen sulavasti valtavaksi kōrilääksi. Jättiläinen tarttui Hämäränhantään ja nosti eläimen ilmaan päänsä yläpuolelle. Hämäränhantä hirnahti avuttomana. Jätti heitti sen kaikin voimin päin paksua puuta. Hevonen tömähti runkoon ja valahti liikkumattomaksi sen juurelle. Elar päästi vihan- ja surunsekaisen ärjäisyn. Eräs ihmisotus jännitti joutaan, mutta Meia lamautti sen salamalla ennen kuin se ehti ampua. Dorren jysäytti kimppuunsa pyrkivää otusta suurella nuijallaan kylkeen, niin että se lensi pari metriä sivulle jääden luut murskaantuneena makaamaan mytyksi maahan. Toinen otus sai päähänsä sellaisen tällin, että ilmoille sinkoutui luun ja aivon kappaleita. Seuraavaksi hän asettui myös jättiäistä vastaan. Stefanos, Vail ja Arren mittailivat katseita neljäkätisen naisen kanssa. Olento syöksähti eteenpäin. Kaksi miekkaa leikkasivat ilmaa peräjälkeen, mutta Vail oli ehtinyt astua niiden ulottumattomiin. Hän sivalsi vuorostaan miekallaan. Kolmas terä pysäytti hänen miekkansa etenemisen. Terät kolahtivat yhteen. Vail yllättyi. Hän oli siunatusta terästä saamansa kokemuksen perusteella olettanut voivansa katkaista olennon miekat kuin hammastikut, mutta nähtävästi nekään eivät olleet ihan tavallisia aseita. Seuraava miekansivallus. Vail sai väistettyä suurimman osan terästä, mutta kärjen reuna viilsi haavan hänen vasempaan olkapäähänsä. Vail älähti kivusta. Vailin perääntyessä Arren kävi hyökkäykseen. Naisotus torjui yläviistosta suuntautuvan lyönnin ja heilautti kahta miekkaa kohti Arrenia, joka torjui ne kilvellään. Olento pyrki puolestaan hyökkääjän rooliin ja iskuja sateli Arrenia kohti, mutta hänen kilpensä, haarniskansa ja miekkansa imaisivat lyöntien voiman. Lopulta erään rajun, kilpeen pysähtyvän iskun seurauksena yksi olennon miekoista katkesi. Otus sähähti vihasesti väläyttäen teräviä petomaisia hampaitaan. Stefanos hyökkäsi sivulta pakottaen sen puolustuskannalle. Vaikka Vail olikin haavansa takia hetkeksi vetäytynyt yhteydenotosta, täytyi olennon silti puolustautua vielä kahta vastustajaa vastaan. Stefanos ja Arren lähestyivät eri kulumista tehden strategisesti lyöntejä vuorotellen, jotteivat vahingossa osuisi toisiinsa. Naisolio onnistui viiltämään pienen haavan Arrenin kasvoihin, saaden tämän

perääntymään. Sitten se liikahti nopeasti Stefanosta kohti ja suoritti nopean sarjan hämäyslyöntejä murtaakseen hänen puolustuksensa. Vaakasuoja lyönti heilahti kohti Stefanoksen päätä. Hän sai torjuttua sen, mutta ei mahtanutkaan enää muille miekoille mitään. Alaviistosta nouseva pisto upposi hänen leukansa lävitse. Miekan terä työntyi pään sisään. Stefanos kaatui koristen kuolleen maahan. Hirviönainen kiskoi miekkansa irti tämän ruumiista. Arren käytti olennon huomion suuntautumista hyväkseen onnistuen sivaltamaan yhden sen miekkakäsistä poikki. Olio räkäisi raivokkaasti. Myös Arrenin sisällä kiehui. Raivo toverin kaatumisesta antoi hänelle alkukantaista voimaa, jonka turvin hän hakkasi tiensä lävitse vastustajansa kahteen miekkaan vähenneestä puolustuksesta ja upotti miekkansa tämän rintakehään. Epäuskoinen ilme levisi olennon kasvoille. Sitten sen suusta alkoi pulputa verta, ja se kaatui kuolleen maahan. Eräs olento syöksähti puun takaa kohti aukeaa. Meia oli kuitenkin valmiina. Tuliloitsun sytyttämä massapallo sinkoutui ilman halki ja tömähti hyökkääjän rintaan. Sen vaatteet roihahtivat ilmiliekkeihin. Olento kirkui muuttuessaan eläväksi soihduksi ja kaatui maahan. Hetken se kieri tuskissaan huutaen, kunnes kuolema vaiensi sen ja ruumis alkoi hiiltä. Uusi hyökkääjä lähestyi. Meia viskasi toisen tulipallon. Ikävä kyllä, se meni ohi. Tulipallo iskeytyi puunrunkoon ja hajosi. Puu syttyi palamaan. Meia kirosi mielessään ja päätti, että tuliloitsut olivat liian hallitsemattomia ja riskialttiita tässä ympäristössä. Seuraavaksi hän koetti salamasauvaa, mutta siitä oli puhti lopussa, sillä hän oli unohtanut ladata sitä kehonsa energialla. Sauvan päästä leimahti vain avuton, metrin päähän yltävä sähkökipinä. Vihulainen oli siinä vaiheessa jo ehtinyt iskuetäisyydelle ja yritti sivaltaa Meiaa isolla leveäteräisellä veitsellä. Meia torjui lyönnin taikasauvallaan. Salamasauva vapautti pieniä kipinöitä veitsen osuessa siihen. Meian oli aika turvautua lähitaisteluvälineisiin. Hän kiskaisi vapaalla kädellään vyöstään ison luukahvaisen teräsneulan ja iski sen vastustajansa olkapäähän. Neulan pää oli kastettu lamauttavaan myrkkyyyn, joka jähmetti hirviöihmisen niille sijoilleen. Se jäi liikkumattomana seisomaan paikoilleen kuin patsaaksi muuttuneena, veitsikäsi koholla. Meia itse oli immuuni tälle myrkyille, sillä hän oli siedättänyt itsensä sille loitsuavusteisesti, jottei sen käyttäminen aiheuttaisi riskejä hänelle itselleen. Yllättäen nihkeä tupsupäinen häntä kiertyi Meian kaulaan. Toinen olento oli päässyt hiipimään hänen kimppuunsa. Hännän ote kiristyi. Meia haukkoi epätoivoisesti henkeään. Hän yritti huitaista myrkkyneulalla, mutta sai sormilleen tylpän iskun leveäteräisen miekan lappeesta. Neula putosi maahan. Salamasauvasta ei olisi juurikaan hyötyä, joten Meia päästi sen putoamaan. Kädet hakeutuivat kaulalle. Näkökenttä alkoi sumentua. Meia ihmetteli, miksi otus ei vaan tappanut häntä miekallaan, vaikka sillä oli siihen mahdollisuus. Meialla oli vielä yksi ässä hihassaan. Hän kurkotti ajatuksissaan sisäiseen loihtijan voimaansa ja antoi sen täyttää kehonsa. Aistit terävöityivät huippuunsa ja fyysinen ja henkinen suorituskyky nousivat yli-inhimilliselle tasolle. Hän tarttui kaksin käsin olennon hännästä ja väänsi. Kuului rusahdus ja olio kirkaisi kivusta. Hännän ote irtosi. Raivostunut otus huitaisi miekallaan, mutta Meia, jonka reagointikyky ja liikkeet olivat nyt magian tehostamia, väisti lyönnin leikiten. Hän astui eteenpäin ja tarttui vastustajaansa salamannopealla liikkeellä kurkusta. Hän nosti sen yhdellä kädellä ylös maasta ja kuristi hengiltä hetkessä. Veltto ruumis putosi maahan. Päästäessään irti itseään vahvistavasta magian virrasta, palaten takaisin normaaliin olotilaan, Meia tunsu olevansa kovin väsynyt. Magian liiallinen käyttö yhdellä kertaa oli siitä ongelmallista, että se uuvutti nopeasti. Meia arvioi ettei jaksaisi langettaa enää kovinkaan montaa loitsua. Boris yritti hyökätä jättiläistä vastaan sivusta, mutta se vain huitaisi miekan hänen kädestään. Boris perääntyi juuri ajoissa välttääksensä toisen, valtaisan ilmaa halkovan kouran. Dorren mähäytti hirviötä alaselkään nuijallaan. Olento taipui kivusta kyyryyn. Yllättäen se kuitenkin pyyhkäisi isolla kädellään Dorrenilta jalat alta. Ennen kuin kukaan ehti

tehdä mitään, jätti oli poiminut Dorrenin kaksin käsin maasta ja nostanut päänsä yläpuolelle. Sitten se viskasi hänet ilmaan samalla tavoin kuin oli tehnyt hämäränhännälle. Dorren iskeytyi maahan ja hänen kehonsa päästi inhottavan rusahduksen. Elarin vihaiset kasvot uhkuivat nyt puhdasta raivoa hänen pyörittäessään sileällä kivellä lataamaansa linkoa. Marach pyrähti sulavasti jättiläisen takaa ja viilsi sapelillaan syvän haavan sen polvitaiveeseen. Jätti ulvahti ja kompuroi. Elar sinkosi kiven lingostaan. Se jysähti suoraan jättiläisen otsaan. Jätti otti pari hoippuvaa askelta ja rysähti sitten mahalleen niin, että tanner tärähti. Elar asteli sen luokse ja kohotti miekkansa. "Dorrenin ja Hämäränhännän puolesta!", hän mylväisi ja leikkasi jättiläisen pään irti ruumiista. Viimein taistelu oli ohi. "Mitä ihmeitä nuo edes ovat?", Marach murahti. "Peikkoja", Meia vastasi, "Toisinaan pahantahtoiset loihtijat sieppaavat raskaana olevia naisia ja suorittavat heillä omia karmeita kokeilujaan. Juottavat heille taikajuomia ja langettavat pimeitä loitsuja tarkoituksenaan luoda vielä syntymättömistä lapsista voittamattomia sotureita käytyreikseen. Joskus heitä onnistaa (Meia viitasi jättimäiseen peikkoon) , mutta useimmiten ei niinkään. Surkeimmat epäonnistumiset tuottavat niin epämuodostuneita olentoja, että ne kuolevat hetimiten joko itsestään tai loihtijoiden surmaamina. Kaikki kelvolliset yksilöt varustetaan loihtijoiden itse valmistamilla aseilla." "Dorren on vielä elossa", Elar ilmoitti yllättäen. Kaikki katsahivat toisiinsa ja kokoontuivat sitten maassa selällään makaavan kookkaan miehen ympärille. Dorren raotti silmiään. Meia kumartui tämän viereen. "Dorren, pystytkö puhumaan?", hän kysyi. "Mi..nä..puuh...selkä on varmaan ihan murskana. En pysty liikuttamaan raajojani." Äkisti Dorren sai rajun yskänpuuskan ja kakoi verta suustaan. "Minulla ei ole mitään, jolla parantaa noin vakavia ruumiillisia vammoja. Olen tosi pahoillani", Meia sanoi hiljaa. "Ymmärrän. Onko sinulla jotain mikä lievittää kipua. Jotain mikä tekisi poismenosta siedettävämpää." Meia nyökkäsi ja kaivoi eräästä vyöllään pitämästään pussista pienen vaaleanvihreää nestettä sisältävän pullon. Varovasti hän juotti kolmasosan pullon sisällöstä Dorrenille. "Kiitos", Dorren pakottautui hymyilemään väsyneesti. "Meidän pitää haudata Stefanos", Boris totesi vakavana. Hän ja Arren lähtivät siirtämään Stefanoksen ruumista. Muut hajaantuivat etsimään polttopuita polttohautausta varten. Kaikki paitsi Elar ja Meia jotka jäivät Dorrenin luo. Pian pienimuotoinen rovio oli saatu kyhättyä ja haarniskastaan riisuttu Stefanos oli asetettu sen päälle. Joukkio valmistautui kaatuneen toverinsa hautaamiseen, kun kesken kaiken kuului ääni. "Kas kas. Eksyneitä pikku seikkailijoita", se ilkkui. Aukean laitaan oli ilmestynyt kaksi noitaa ja mustakaapuinen velho, jonka olkapäällä istui korppi. "Pärjäsitte paremmin kuin olisin odottanut", velho jatkoi.